

De Uitstraling

Borkel & Schaft, Dommelen en Valkenswaard

Ted Janssen

Als iedere seconde telt

Schoonheid

De zomer is in aantocht

In gesprek met

Maarten Vulmsen

Fietsplezier

Elektrische fiets of niet?

Politiek voor u!

Over de bloemetjes
en de bijtjes

Coverfoto:
Ed van Schaik Fotografie

Jaargang 2 week 24 2012

Hans van Boxtel
Hobbyvlieger

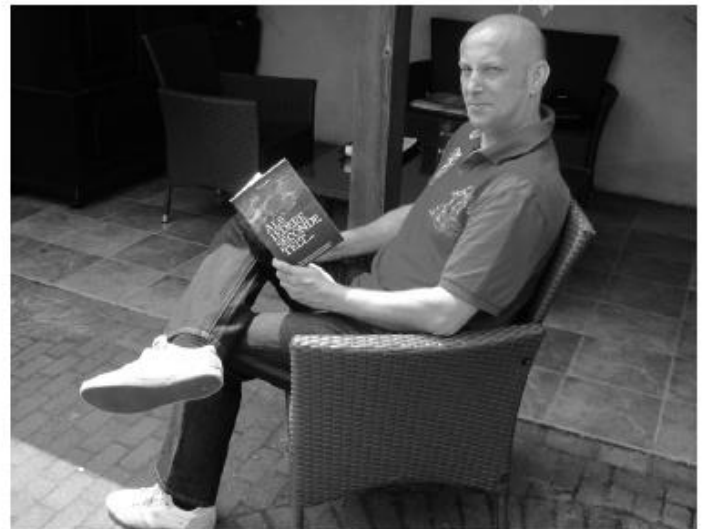
Als iedere seconde telt...

Het is 25 mei 2009. Een dag, waarop het leven van diverse mensen een dramatische wending zal nemen. Ted Janssen, beveiligder, wordt opgeroepen hulp te bieden bij een onwel geworden collega, een vrouw van 42 jaar. Als hij bij haar arriveert, is het noodplan van het vakantiepark waar hij werkt in werking gesteld: 112 is gebeld en de weg vrijgemaakt voor een ambulance. Als deze arriveert en de vrouw na reanimatie naar het ziekenhuis vervoerd wordt, heeft Ted een goed gevoel over de afloop. Totdat het bericht binnenkomt dat zijn collega hersendood is. Wat dat voor gevolgen heeft, vertelt deze uiterst sympathieke man ons in dit interview.

Gebeurtenis

“Je redt iemand. Volgens de hartstichting ben je dan een held. Maar zelf voelde ik me allesbehalve zo.” Aan het woord is Ted Janssen (47), sinds 17 jaar woonachtig in Dommelen en 22 jaar werkzaam in de beveiliging, waarvan de laatste vijf jaar op een vakantiepark. Hij is het type beveiligder dat rust en vertrouwen uitstraalt. Vanuit hoofde van zijn functie heeft hij meerdere malen een reanimatie meegemaakt. Echter nooit met een impact als die op 25 mei 2009. Een klein jaar na het voorval, wordt bij hem dan ook de diagnose PTSS (Posttraumatische Stress Stoornis) vast-

gesteld. “Alles op een park, waar tot 3200 mensen kunnen verblijven, is gericht op de veiligheid en welzijn van de bezoekers”, begint hij. “Maar dat je een eigen collega moet reanimeren verwacht je niet.” Zijn collega legde in het zwembad een zwemtest af, die elk personeelslid jaartijks moet afleggen. Degene die de test afnam, merkte dat de vrouw op een gegeven moment bewegingloos met haar gezicht in het water bleef drijven. Snel werd ze eruit gehaald en onmiddellijk werd er alarm geslagen. Ted vervolgt: “Toen ik arriveerde was ademhaling en hartslag aanwezig. Na één minuut viel echter hartslag en ademhaling weg. Ik sloot de AED aan en zette met een collega de reanimatie in. Toen de ambulance arriveerde nam deze de beademing over en ik paste hartmassage toe. Al vrij snel

Ted Janssen

waren ademhaling en hartslag weer aanwezig. Ik had een goed gevoel, het zou vast allemaal goed komen. Zij werd naar het ziekenhuis vervoerd en wij kregen volgens protocol, onmiddellijk traumaopvang. Ongeveer anderhalf uur bespraken we de gebeurtenis, begeleid door een lid van het parkmanagementteam. Iedereen verwachtte onze collega binnen afzienbare tijd weer terug te zien. Dan komt de vervangende General Manager melden, dat artsen de vrouw klinisch dood hebben verklaard. Ze bleek in het water een herseninfarct te hebben gehad. De klap kwam hard aan. De reanimatie verliep immers snel, succesvol en volgens protocol. De artsen complimenteerden ons, want dankzij de snelle reanimatie had de vrouw weinig zuurstoftekort opgelopen. Daardoor konden na haar dood meerdere organen getransplanteerd worden."

Schrijven

De verbijstering was groot. Ted vertelt dat hij meteen na de gebeurtenis ging schrijven. "Ik moest schrijven, want wat was er fout gegaan? Consequent hield ik mijn dagboek bij, op datum." Ted schreef bijna dagelijks en uiteindelijk resulteerde dat in een boek, waarin hij zijn angsten, gevoelens en kwetsbaarheid verwoordt. Hij was in gevecht met het leven. Hij vertrouwde niet alleen zijn gevoel niet meer, maar merkte dat zijn gevoelens veranderden. Vooral zijn gevoel – ik heb dit niet op kunnen lossen - was moeilijk. "Ik meende immers dat we haar goed gereanimeerd hadden en toch overleed ze. Die eerste avond al realiseerde ik me dat ik gewoon bij mijn gezin was, maar dat haar gezin ontredderd was. Daar was een moeder niet meer thuisgekomen."

Het verliesgevoel en machteloosheid speelden hem parten. "Vooral tijdens de crematieplechtigheid voelde ik me eenzaam en kwetsbaar. Wat had ik anders kunnen doen", dacht ik. In de loop van de maanden traden concentratieproblemen, geheugenverlies, lusteloosheid en vermoeidheid op. Het werd merkbaar in het gezin en op zijn werk. "Ik zocht

geen hulp. Ik wilde geen pillen en geen psycholoog." Via het werk werd Trauma Opvang ingeschakeld. "Ik ben eigenwijs", zegt Ted glimlachend. "Alleen via e-mailcontact, op basis van gelijkheid kon ik mijn verhaal en de heftigheid daarvan opschrijven. Ik wilde het zelf doen. Toen wilde de dame van Trauma Opvang een presentatie houden voor BHV'ers, Bedrijfshulpverleners. Zij las wat uit ons mailcontact voor. Dat maakte diepe indruk op de toehoorders. Als ik in mei 2010 gevraagd wordt voor twaalf politieagenten een workshop te geven, over wat erin je brein gebeurt tijdens een traumatische ervaring, werk ik daar met de grootste terughoudend aan mee. Voor mij was het een achtbaan aan emoties. Mijn verhaal als ervaringsdeskundige maakte echter diepe indruk. Ik vertelde het échte verhaal, geen theorie van deskundigen." Een agente vertelt hem hoe trots hij op zichzelf mag zijn, dat zijn gevoel van falen onterecht is.

Diverse keren maakte Ted sinds die tijd nog een calamiteit mee. In 2011 wederom een onwel wording van een collega. Hij ervaart dat hij feilloos kan handelen in geval van nood. Het geeft hem zijn zelfvertrouwen terug. "Als het er echt toe doet blij ik gewoon te kunnen handelen", zegt hij opgelucht. In augustus 2011 overleed een vriend aan een hersentumor. Ruim twee jaar later bevond Ted zich in hetzelfde crematorium waar zijn collega in 2009 gecremeerd werd. "Alsof het allemaal zo moest zijn. Daar leken een aantal dingen bij elkaar te komen. Daarmee beëindig ik ook het boek. Dan begrijp je als lezer pas wat er op 25 mei 2009 werkelijk gebeurde. De eerste pagina's verhalen wat er gebeurt na de boodschap dat mijn collega overleden was. Mensen die het boek lezen zeggen 'het lijkt wel alsof ik er met mijn neus bovenop stond, ik las het in één ruk uit.'" Ted hield alles in eigen hand; zocht zelf een uitgever, bepaalde de lay-out van het boek en de ontwikkeling van een website. Geïnteresseerd? Kijk op: www.alsiederesecondetelt-hetboek.nl.
